

Инвестиции и инвестиционна политика на предприятията – основа на растежа на богатството

Съдържание:

1. Въведение.....	3-4стр.
2. Теоретически основи на инвестициите.....	4-5стр.
3 .Основни характеристики на инвестиционния процес.....	5-9стр.
4 .Обща характеристика на инвестиционните носители.....	9-10стр.
5 .Основни атрибути на ценните книжа.....	10-11стр.
6. Обща характеристика на инвестиционния риск и възвръщаемостта.....	11-13стр.
7. Заключение.....	13стр.
8. Използвана литература.....	13стр.

1. Въведение

Инвестициите са област от стопанската активност, която ангажира множество капитали, енергия, умения и интелект. Всеки бизнесмен, финансист или банкер е горд, когато неговите печалби идват от инвестиции. Нарастването на богатството, реализирано вследствие избора и осъществяването на рентабилен и перспективен инвестиционен проект, е повод за повишаване авторитета на фирмата или банката, доказателство за високия професионализъм на мениджърския екип. В световната и националната бизнес практика обаче е възможно инвестирането на пари да се осъществи в производствата и дейности, които други фирми и институции са организирани. Поради това основен въпрос е доверието на инвеститорите (спестителите, притежателите на капитали) към фирмите и икономическите агенти, които осъществяват реалната употреба на капиталите. Това е доверие не само в собствениците – притежатели на реални активи (чрез които производството ще се осъществява), но и към мениджърите, които ще управляват поверените им капитали. Следователно печалби може да се реализират като чрез влягане на капитали в активност, която други организират и управляват. В това отношение изражение на перспективна и рационална бизнес стратегия е всяка фирма или финансова институция да осъществява диверсификация на използването на своите капитали т.е. да насочва капиталите си не само към реални (стокови) активи, но и към финансови (ценни книжа). Изборът на темата за инвестиционната политика на предприятията и изключително актуална в съвременния бизнес. Вникването в същността на инвестиционния процес и правилното му класифициране е предпоставка за растежа на богатството и печалба. Разработката на темата ще включва главно теоретичните основи и характеристиката на инвестиционния процес, инвестиционните носители, ценните книжа и инвестиционния риск. Темата е перспективна за понататъшна разработка, имайки предвид сложността на инвестициите, тяхното непрекъснато усъвършенстване от инвеститорите. Поради това, главно чрез теоретични методи за анализ, сравнения и схеми, в разработката се включва, главно теоретичните основи и най-важните понятия в сферата на инвестициите и инвестиционните решения.

Рационалното управление на парите е основа на всяка икономическа дейност, доказателство а възвръщаемостта и перспективността на бизнеса. То е свързано с вековния стремеж на индивидите да влягат парите си в активности, които носят повече пари и увеличават богатството, а което е изражение на растежа на националния продукт и свидетелство за просперитета на икономиката. В центъра на процесите по създаването на продукта и богатството обаче винаги стои една съвкупност от техники, която предопределя движението на парите между икономическите агенти и обуславя растежа на измереното с тях богатство. Тази съвкупност носи названието инвестиции. Тя подсказва, че парите се влягат с цел нарастване на капиталите и създаване на нови условия за увеличаване на производството, заетостта и стабилността на бизнеса. В този

аспект инвестицията е понятие, което обединява в себе си всички измерения на рационалното управление на парите. В общия смисъл на думата, инвестицията е всяко вложение на пари, което гарантира определена възвръщаемост, покриваща основната сума и очакваната печалба (загуба) – възвръщаемост, която е съобразена с отделните разновидности на риска и условията, при които те се появяват. Инвестирането има за основа формирането и управлението на портфейл от активи, в което важно значение има определянето на риска, реалната диверсификация на ценните книжа и капиталовите инвестиционни решения. На тази основа може да се изтъкне, че инвестициите са универсален инструмент за насочване на спестяванията на икономическите агенти към активности, които имат процент възвръщаемост, равен или по-висок от пазарния лихвен процент. Чрез него се задвижват огромни количества капитали, които обуславят съществуването на държавните и частните фирми. Важен аспект на този инструмент безспорно са инвестициите в ценни книжа. Преди обаче да се прави какъвто и да е анализ на инвестициите, финансовият и банковият мениджър трябва да познават природата на инвестициите и инвестиционния процес – природа, която неизбежно изисква представянето на общата теория на инвестициите.

2. Теоретически основи на инвестициите

Рядко може да се срещне разработка по икономика и финанси, която да пренебрегва инвестициите. Обикновено терминът инвестиции има различни значения за отделните икономически агенти. За инвестициите в реални и финансови активи, внимание заслужават три базови концепции; концепция за потребителските инвестиции, концепцията за бизнес (или икономическите) инвестиции; концепцията за финансови инвестиции или инвестициите в ценни книжа. Когато се говори за **потребителски инвестиции** се има в предвид покупките на дълготрайни потребителски активи. Въпреки че в действителност това е по-точно спестовен процес от потребителите, защото активите не са закупени с цел да носят печалба под формата на парични_ постъпления. Обикновено бизнесменът желае да закупи производствени активи, за да спечели и да получава възнаграждение за риска, които те носят. Следователно икономическа е всяка инвестиция в активи, с които се произвеждат стоки или услуги, с цел реализиране печалба, съизмерима и пропорционална на риска. Придобиването на реални активи (терени, сгради, машини) е типичен пример за **бизнес или икономическа инвестиция**. Най-широко разпространената концепция е тази за **финансовите инвестиции или инвестициите в ценни книжа**. Тя по своята същност представлява покупка на актив под формата на ценна книга, която ще донесе печалба на инвеститора. Инвеститорът поема целият риск, който съдържа подобна сделка, но се стреми да запази риска в минимални граници на фона на максимализирането на печалбата.

2.1. Характеристика на инвестицията

Инвестицията е покупка на ценна книга или реален актив, които след съответен период осигурява връщане на вложената сума и задоволителен

доход в съответствие с поетият риск. Инвестирането в ценни книжа е водещо, тъй като при нормални условия повечето икономически агенти (индивиди) са в състояние да инвестират именно в ценни книжа. На индивидуалните инвеститори и някои фирми не се налага да управляват активите или да упражняват контрол върху тях. Не им се налага и типичната за бизнесмена необходимост от организация на производствените фактори. Те просто трябва да разпознаят кога мениджмънтът е добър и кога инвестицията е ценни книжа е печеливша. По тази причина потребителската инвестиция остава на заден план, за разлика от икономическата инвестиция и инвестициите във финансови активи. На тази основа могат да се изведат следните особености:

- Теоретическата обосновка на финансовата инвестиция допуска, че, в процеса на рационален инвестиционен анализ, ценните книжа ще бъдат подложени на селекция в количествен и качествен аспект. Става дума за съвкупност от анализи, при които една ценна книга се сравнява с друга и с правилата, наложени от финансовата политика.

- Сигурността на инвестициите се променя в зависимост от тима на ценната книга, която се анализира. Обикновено облигациите са сигурни, ако стойността на падежа и лихвата са адекватно обезпечени с активите и дохода от бизнеса. Обикновените акции са сигурни, ако цената, по която са закупени, е ниска спрямо очакваните бъдещи доходи и дивиденди. Когато целта е поддържане на минимален риск и увеличаване степента на сигурност, основна грижа на фирмата е да не поема прекомерен риск от загуба на първоначално направената инвестиция.

2.2. Инвестиции и спекулативни операции

Когато в основата на разсъжденията стоят инвестициите в ценни книжа, установяването на различията между инвестиция и спекулация е особено важно, независимо че определянето им може да се счита за лесно. Понякога обаче е трудно да се направи разлика между инвестиция и спекулация. Възможно е две фирми да закупят еднакви ценни книжа по едно и също време, но едната от тях да е инвестирала парите си, а другата да спекулира с тях. Това означава, че последната търси промяната в цената във времето, а не извличането на даден дивидент като инвестиция. Целта на спекулантът е печалба от флукуациите в цената на акциите. Инвестиционната сделка е по-често консервативна.

3. Основни характеристики на инвестиционния процес

При определянето на инвестициите се установи, че става дума за съвкупност от действия, в резултат на които инвеститорът купува ценни книжа и капиталови активи, обещаващи му задоволителен доход и минимален риск. Повече внимание заслужават техниките за изследване, анализиране и селектиране на инвестиционните носители (реални, финансови и ликвидни

активи) – техники, които ще позволят да се направи добра инвестиция. На този фон е полезно да се разгледат съставните части на инвестиционния процес и да се види характеристиката на инвестиционната функция:

- Важно условие е определянето на рисковете, свързани с инвестирането като цяло и специфичните рискове, отнасящи се за определен тип ценни книжа.

- Инвестицията изисква наличието на свободни капитали сега или в бъдеще. За индивидуалния инвеститор това може да бъде ключов проблем за разлика от институционалните инвеститори.

- **флуктуациите** Решението на инвестиционната програма изисква солидни познания за ценните книжа и капиталовите активи.

- Рационалната селекция на ценните книжа може да се осъществи само чрез използване на подходящия метод за анализ. Това предполага да се анализира националната икономика, конкретната индустрия и фирмата. Впрочем всеки анализ трябва да включва подробно прогнозиране с отчитане на качеството, количеството, стабилността и сигурността на дохода.

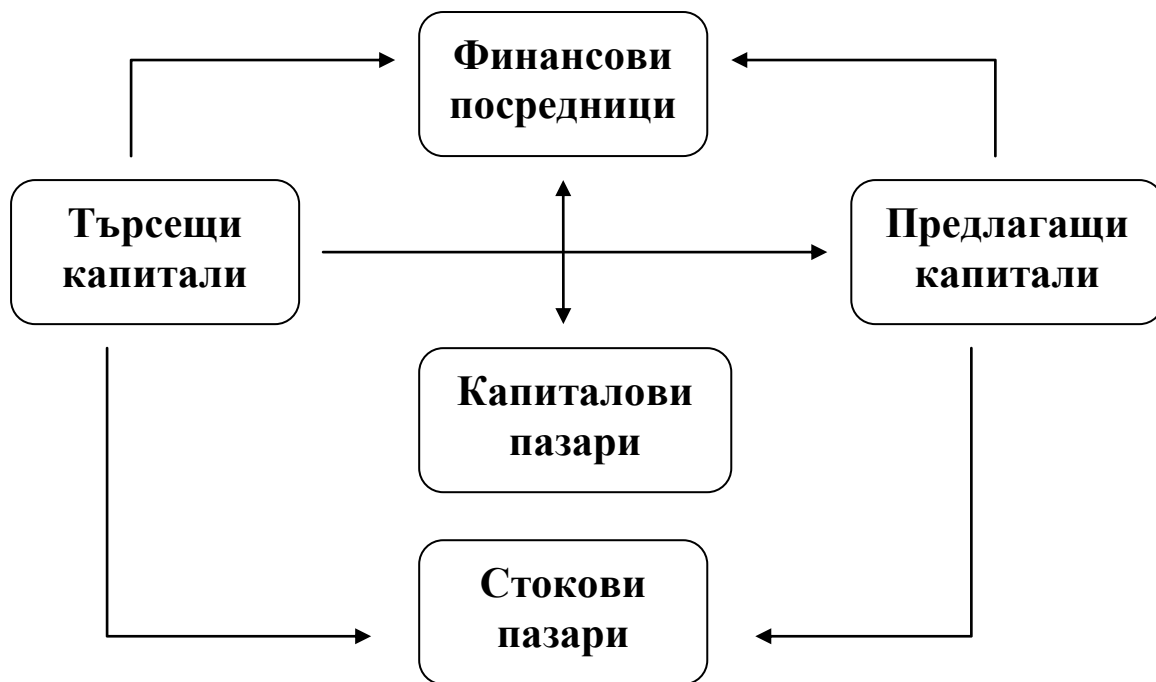
- Източниците на информация трябва да са надеждни и печеливши. Отблизо трябва да се познава механизмът на купуването и продаването, както и къде и от кого може да се закупят акции или облигации.

- От съществено значение е да се познават основните измерения на пазара на ценни книжа.

- Важно условие за постигане на очакваните резултати е компетентността в областта на портфейлното управление. Това означава, че инвеститорът трябва да разбира своите финансови, лични и психологически нужди. Впоследствие трябва да се установи как може да се удовлетворят тези нужди като се формира портфейлът от активи. Същевременно трябва да се разберат изискванията на рационалното портфейлно управление и значението на добре умислената инвестиционна програма.

Изброените седем изисквания всъщност са изразение на инвестиционната функция или на процеса на инвестиране на капитали. Важен проблем тук е определянето на структурата на инвестиционния процес. Той по своята същност е дейност и техника за събиране на предлагащия (този, който има излишен капитал) с търсещия (този, който се нуждае от ресурси) капитали. Обикновено предлагащите и търсещите капитали се срещат чрез финансовите посредници или финансовия пазар. Понякога купувачите и продавачите се договарят пряко един с друг. Финансовите посредници са институции или организации, които обикновено приемат депозити и след това ги заемат или инвестират. В същото време финансовият пазар е форум, на който предлагащите и търсещите капитали се срещат, за да правят сделки, често чрез посредници. Обикновено се разграничават няколко финансови пазара:

- Пазар на акциите
- Пазар на облигациите
- Опционен пазар

Както се вижда на Фиг.1, инвестиционният процес, обуславя движението на капиталите между икономическите агенти и финансовите институции (посредници). Обикновено финансовите институции могат да участват на финансовия пазар както и на други пазари, където се предлагат и търсят капитали. Краткосрочният капиталов пазар се нарича паричен пазар, а дългосрочният – финансов пазар, който доминира при инвестициите в ценни книжа. Икономическите агенти, които инвестират в реални активи, използват услугите на стоковия пазар.

3.1., Участници в инвестиционния процес

Основните участници в инвестиционния процес са правителството, фирмите и индивидите, а всеки от тях може да бъде предлагач или търсещ капитал. В това отношение интересно е да се види как участват в инвестиционния процес.

➤ Правителството – Финансирането на правителството, като и всяко равнище на управление понякога не е достатъчно само от средствата, които събира чрез данъците. Обикновено правителството финансира своите дейности чрез краткосрочни кредитни ценни книжа. Не е изключено правителството да инвестира в капитали или да търси такива.

➤ Бизнес фирмите – Фирмите емитират разнообразни кредитни и собственически ценни книжа за посрещането на своите дългосрочни и краткосрочни потребности. А тогава, когато имат временни излишъци, те също предлагат капитали. Обикновено практиката е големите фирми да оперират с големи капитали и техника за осъществяване на операции с дългосрочни и краткосрочни ценни книжа.

➤ Индивидите – Те участват в инвестиционния процес по различен начин. Те могат да вложат ресурси в различни типове инвестиционни носители, зависейки от личните инвестиционни цели. Затова не могат да се предвидят

лесно инвестиционните носители на тази група. Класическа техника за търсене на ресурси на индивидуалните собственици са кредитите за финансиране придобивка на собственост.

➤ Видовете инвеститори – Финансовата теория и практика различава институционални и индивидуални инвеститори. Характерно е, че институционалните инвеститори са професионалисти, на които им се плаща, за да управляват парите на индивидите. Те работят във финансови институции – банки, животозастрахователни компании, доверителни фондове и др. Една от основните цели на тези институции е да инвестират огромни суми, за да получат значителни доходи за своите собственици. В това отношение дадена банкова група може да получи приемливи доходи от капиталите, с които е създадена.

Индивидуалните инвеститори управляват своите лични капитали за постигане на поставените финансови цели. Те концентрират усилията си върху получаване на доходи от капитала, осигуряването на ценни книжа за семейството. Обикновено индивидуалните инвеститори се ангажират с избора на инвестиционни носители, с които да диверсифицират своя индивидуален портфейл.

3.2. Технология на инвестирането

Процесът инвестиране е със специално икономическо значение и се подчинява на логическа последователност от операции:

➤ Икономическо значение на инвестирането – То се обуславя от факта, че функционирането и растежа на икономиката зависи от наличието на капитали за финансиране на нарастващите потребности както на държавата и фирмите, така и на домакинствата. Важно е обстоятелството, че домакинствата са нетни предложители на капитали, а правителството и фирмите са нетни търсещи. Това обстоятелство оказва съществено влияние върху инвестирането.

➤ Възнаграждението за инвестирането е свързано с това положение, което този който предлага капитала, да бъде възнаграден, а търсещия капитал – да осигури съответната възвръщаемост в развитието на инвестиционния процес. То може да бъде под формата на текущи доходи (лихва на влог) или увеличена стойност (промяна на стойността във времето).

➤ Етапи на инвестирането.

Сериозният инвеститор ще се опита да планира, развива и изпълнява инвестиционната програма, състояща се от правила за постигане на финансовите цели. Такава програма може да резултира в инвестиционен портфейл, който разполага риска и възвръщаемостта в желаното състояние. Всъщност от значение са тези етапи на инвестирането, които включват:

1) Пределните инвестиционни условия. Логично е преди да инвестира икономическия агент да се запознае с условията на своето съществуване. Всеки трябва да разбере, че инвестициите не са алтернатива за съществуването, а механизъм за използване на паричните доходи за удовлетворяване на бъдещите потребности. В това отношение минималната спестовна сметка или друга форма

на краткосрочен ликвиден инвестиционен носител дава възможност за посрещане на случайно потребности от налични пари, а не за реализиране на генерален инвестиционен проект.

2) Установяването на инвестиционните цели. – Установяването на инвестиционните цели логично следва определянето на условията и дефинирането на финансовите цели. Това изисква специфично разпределение на времето, степента и риска, свързани с очакваната възвръщаемост.

3) Оценяването на инвестиционните носители – то обикновено предшества избора на инвестиционни носители и се съобразява с инвестиционните цели. Оценките включват измерване на потенциалните доходи и риска за всеки инвестиционен носител.

4) Изборът на подходяща инвестиция – Това е може би най-важният етап, тъй като чрез него се определя посоката на действие – етап, който може съществено да повлияе върху инвестиционните успехи, ако целите се реализират така, както са планирани. Важно условие за рационалното управление на инвестициите е внимателната селекция на инвестиционните носители с установени цели и приемливо равнище на възвръщаемост, риск и цена.

5) Конструирането на диверсифициран портфейл – Много често инвестиционният портфейл се определя като съвкупност от инвестиционни активи, чрез които се реализират една или повече инвестиционни цели. Съществен елемент на неговото конструиране е диверсификация, която включва съвкупност от различни носители и е основа на всеки ефективен портфейл. Благодарение на нея, инвеститорите могат да получават високи доходи или да бъдат изложени на малък риск при положение, че не се ограничават с един или два инвестиционни носителя. Портфейлът има удивителното качество да обединява различните характеристики на възвръщаемостта в сравнение с индивидуалните носители.

6) Управлението на портфейла – Формирането на портфейла е добра основа за управлението на влизащите в него активи в съответствие с оценките на сегашното състояние и очакваното изпълнение. При положение, че възвръщаемостта, рискът или стойността, не съответстват на инвестиционните цели или очаквания, трябва да се направят промени в портфейла. Това означава, че портфейлният мениджмънт включва мониторинг, наблюдение и реструктуриране на портфейла в съответствие с условията и конкретните мотиви на инвестиращия икономически агент.

4. Обща характеристика на инвестиционните носители

Инвестиционните носители са съвкупност от активи с различна възвръщаемост и риск. Такива са реалните, финансовите и ликвидните активи. Независимо, че финансовите активи доминират, има случаи, при които обсегът на инвестиционните носители се разширява значително. Във връзка с това важно значение има следната класификация на инвестиционните носители:

➤ Краткосрочни носители – Те включват спестовните инструменти, които обикновено имат срок до една година. Най-важните от тях са: спестовните влогове и разплащателните сметки, търговските ценни книжа и доверителните фондове. Финансовият мениджър трябва да се ориентира към краткосрочни носители, когато трябва да гарантира посрещането на текущите си потребности. Това означава, че постъпващите на 3 или 6 месеца доходи, трябва да се инвестират в краткосрочни носители. Те са важна част от всяка финансова дейност, обслужвайки инвеститорския портфейл.

➤ Обикновени акции – Те са инвестиция, която представя собственост, право на дял от фирмата. Всяка акция представлява отделен собственически интерес. При нормални условия, инвестицията в обикновени акции може да има за резултат като дивиденди, продажба на по-висока цена от която е закупена акцията.

➤ Ценни книжа с фиксиран доход – Става дума за инвестиции, които предлагат постоянни периодични доходи. *Облигациите* са дългови ценни книжа на фирмите и правителствата. Притежателите на облигации получават доходи, които се плащат периодично. Освен това, те могат да получават доход от номиналната стойност на облигацията на падежа или когато я продадат по-рано. *Привилегированите акции* също представляват собственическия интерес във фирмата. За разлика от обикновените акции обаче, те имат фиксиран дивидент процент, плащането на който се осъществява с предимство по отношение на притежателите на обикновени акции от същата фирма. *Конвертируемите ценни книжа* са специален тип фиксирано доходно задължение (облигация или привилегирована акция), които дават възможност на инвеститора в бъдеще да ги трансформира в определен брой обикновени акции.

➤ Спекулативни инвестиционни носители – Става дума за инвестиционни носители с най-високо равнище на риск. Обикновено те имат несъществуващи или недобре оформени данни за успех, несигурни доходи и нестабилна пазарна стойност. Много често високият риск е причина тези носители да имат високо равнище на доходност.

5. Основни атрибути на ценните книжа

От практическа гледна точка реалните и финансовите инвестиции обикновено се реализират чрез издаването на определени типове ценни книжа. Ако икономическият агент иска да създаде нова фирма, т.е. да направи реална инвестиция и е много богат, той ще може да финансира тези свои усилия изцяло чрез въздържане от търсене на чужди капитали. Добре е и ако той реши да събира ресурси от другите. Това може да стане чрез емисия на обикновени акции, при което всеки партньор ще направи по една непряка инвестиция. По този начин акционерите инвестират в реални активи чрез тяхното участие в собствеността на фирмата. Съвсем по друг начин биха изглеждали нещата, ако се представи ситуация, в която икономическият агент решава да промени потреблението си чрез заемане, а не за сметка на бъдещето. Ако се сдобие с

кредити от банката, той емитира кредитна ценна книга, която дава на банката право за бъдеща претенция върху определена сума.

В реалната финансова практика има не само собственически и дългови ценни книжа, но и различни конвертируеми ценни книжа, които комбинират характеристиките на дълговите и собственическите. Нещо повече, съществуват големи разновидности в качеството и видовете дългови ценни книжа и акциите. Някои са по-малко рискови, други – повече, трети са по-високо доходни, а четвърти имат добра пазарна способност и пр. При всички случаи обаче внимание заслужават следните атрибути на ценните книжа:

➤ Пазарна способност – В общи линии тя показва и отразява интереса на продавачите и купувачите към определена ценна книга. Всъщност пазарната способност се предопределя от възможността да съществува пазар, на който може да бъде продадена ценната книга. Много често понятието пазарна способност отразява възможността ценната книга да се превърне в пари и обратно.

➤ Възвръщаемостта – Това е вторият важен инвестиционен атрибут на ценните книжа. Едновременно с термина възвръщаемост се използва и понятието „доходност” като синоним, а когато целта е измерване и обозначаване доходността на финансовия актив, често се използва терминът „норма на възвръщаемост”.

➤ Рискът – Това е важен атрибут на всяка инвестиция. Всеки интуитивно знае какво е риск. Той е едно очакване да се случи нещо друго, различно от това, което в действителност може да се случи. При неговото характеризиране може да се използва хазартът. – например играта на рулетка. Като цяло рискът е понятие, с което се описва шансът да се спечели при определена съвкупност от събития.

➤ Ликвидността – Ликвидността на инвестицията е важен елемент на употребата на всеки актив. Тя е тясно свързана с понятието „пазарна способност” на ценните книжа, т.е. способността да се продаде или купи съответен обем активи за кратко време, без съществени надбавки или отбивы от цената. В други случаи, Ликвидността се използва, за да се обозначи възможността да се осъществи бърза продажба по установената цена. Очевидно е, че тези две значения са твърде различни.

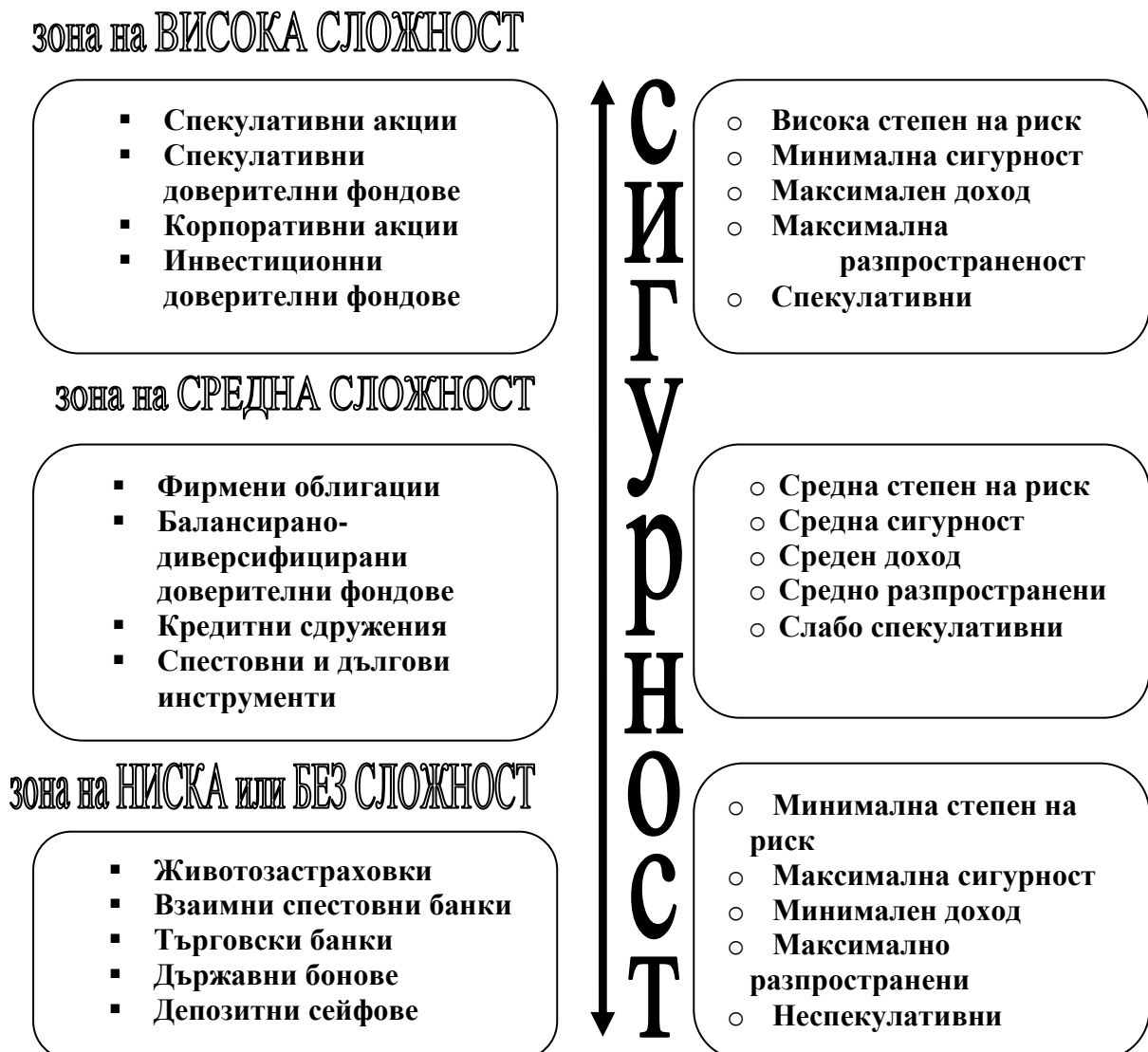
➤ Пазарна способност и възвръщаемост – Обикновено инвеститорите се насочват към тези активи, които са с по-голяма пазарна способност. Такива ценни книжа могат да бъдат обрънати в пари много лесно, а и разходите по сделките са по-ниски. Възможността за бързото им обръщане в пари, без съществени ценови отбивы, предопределя връзката между пазарната способност и възвръщаемост на ефективния пазар на ценните книжа.

➤

6. Обща характеристика на инвестиционния риск и възвръщаемостта

Разглеждането на инвестицията като парична сума, винаги се налага да се избира между сигурността на тази инвестиция и възвръщаемостта, която може да се реализира. Фирмата никога не бива да изпада в положение да инвестира всичките си пари в един тип активи. Нормално е да балансира между сигурни инвестиции, които предлагат нисък бъдещ доход и по-малко сигурни инвестиции, които предлагат по-висок доход под формата на бъдещи приходи и капиталова печалба. На тази основа инвеститорите трябва да балансират между риска и дохода. Във връзка с това Институтът за изследване на мотивацията в САЩ е съставил таблица, наречена „Зони на финансова сложност” (Фиг. 2). В тази класификация влизат различните начини за употреба на парите – чрез спестовна функция или чрез инвестиционната функция, съобразено с дохода, разпространеността, нуждата от мениджмънт и степента на финансова сложност.

Фиг. 2

Придвижването отдолу нагоре изразява поемането на повече риск и по-малка сигурност. В същото време нараства възможността за печалби и се изисква притежаването на повече знания и умения за вземане на правилни решения. На тази основа най-важните рискове, свързани с покупката на ценни книжа са:

➤ Пазарния риск – известно е, че цените на акциите се променят често в процеса на купуване и продаване от страна на инвеститорите и спекулантите на пазара. Няма акция, която да е закупена в различно време на една и съща цена. В този случай именно цикличното движение на фондовата борса обуславя временния спад в цените на акциите и загубата, която ще се инкасира при незабавно продаване.

➤ Бизнес рискът – той е изражение на загубата на доход или капитал, която се свързва с невъзможността на фирмите както да запазят своите пазарни позиции в конкурентната борба, така и да задържат растежа на печалбите. Това е риск, типичен за обикновените и привилегированите акции, а също така и за облигациите. Свидетелство за риска са временните или постоянните загуби. Много фирми търпят несгодите на чувствителното падане на печалбите, което води до загуби на инвеститора.

➤ Лихвеният риск – Не са малко икономическите агенти, които приемат висококачествени бонове и облигации или други ценни книжа с фиксиран лихвен процес като инструмент за решаване на проблема за инвестиционния риск. И тези ценни книжа обаче съдържат, от една страна, риск, свързан със загубата на покупателна сила, а от друга – лихвен риск.

➤ Рискът от загуба на покупателна сила – Инвестициите в дадена ценна книга или влагането на парите в банка не намаляват риска от загуба на покупателната способност. Обикновено рискът от загуба на дохода и инвестицията, в резултат на намаляващата покупателна способност на паричната единица, е известен като риск от загуба на покупателната сила. Тук нещата опират до проблема за инфлацията, който е винаги актуален и едва ли някога ще престане да бъде такъв.

7. Заключение

Повишаване на резултатите от дейността на предприятието зависи от решаващата степен от ефективността на инвестициите и инвестиционната му дейност. Изборът на темата за инвестиционната политика на предприятията и изключително актуална в съвременния бизнес. Вникването в същността на инвестиционния процес и правилното му класифициране е предпоставка за растежа на богатството и печалба. Разработката на темата ще включва главно теоретичните основи и характеристиката на инвестиционния процес, инвестиционните носители, ценните книжа и инвестиционния риск. Темата е перспективна за понататъшна разработка, имайки предвид сложността на инвестициите, тяхното непрекъснато усъвършенстване от инвеститорите. Поради това, главно чрез теоретични методи за анализ, сравнения и схеми, в разработката се включва, главно теоретичните основи и най-важните понятия в сферата на инвестициите и инвестиционните решения.

8. Използвана литература

1. Адамов В. , „Инвестиции”, Свищов 2009г.